Den Sjunde:

Si här har du högra handen,
Si här har du hjertat mitt,
Kom och följ mig ut til stranden,
Der har jag min hydda bygd.

2. Et rent hjerta oförfalskat
Bär jag för dig til min död.
Andra hafwer jag wäl älskat;
Men dock dig til öfwerflöd.

3. Far jag öster eller wäster,
Norr eller sö'r från werlden ut,
Blir wår kärlek aldrig slackter,
Eller på wår wänskap slut.

4. Jag wil men'skligheten hålla,
Lik en Sjöman tar en Sup.
Gunga uppå brusand böljа
Sjunka ned i nöjets djup.

5. Ofta wid det stilla hafwet,
Menn'skans lifstid liknad är,
Der så många gått i qwafwet,
Dränkt af känslor och besvär.

Exemplaret kostar 1 Skilling.

GS666

Sju aldeles Nya

Kjärleks-

Wisor,

Den Första:

På lifwets mödosamma stråt, 2c.

Den Andra:

Du som i höghet tror sällheten 2c.

Den Tredje:

Kom muntra löje sänk dig neder 2c.

Den Fjerde:

Du som förwillad af kärlekens yra 2c.

Den Femte:

Rättnu af mina blomnings-dar, 2c.

Den Sjette:

I stillhet gömd för ödets nycker, 2c.

Den Sjunde:

Si här har du högra handen, 2c.

Alla Sju kunna sjungas under sina egna behageliga Melodier.

Gefle, tryckt hos E. P. Sundqwist 1802.

Den

Den Sjette:

Du som förwillad af kärlekens yra, Sju-
per af fränlinda öfven ej fer, Sörst ösna
hjor, är dygden dig fägna, Gör än du för-
tas i algrunden ner.

2. Gruna din ömhet den Fänfer dig döfven,
Qwäder och pilgorna fapas af den, Gym-
nugen se af uppromande öfven, Se den och hä-
ver olycksfige man

3. Gilden od Fönheten uti din hjerta, Gifa
med hoppet i ullingens bröst, Så den förlwin-
ner fördubbla din fiukta, Hjertats förwillan
fal neka dig tröst.

4. Tjy, endast flygten kan fräkla den fwaga
Som dig wid gränsen af werlden en ward, Ser
du i enfldiger öfbeb för klaga: Ser fall du
fwar uraf slipporna få.

5. Gröm, men ad Kalle mäl fäkrefen glöm-
mas, Gröm, om du kan hwem dig fäkjeren
gaf, Så ösna tärar din fäl hunnit lömma,
Gröna din wäfnad i hafsdjupets graf.

6. Ser fäl en frifiad för qwalen du finna,
Gröna mottaga tårarnas ström: Men lifa
om fäl din fäkrek ood hjinna, Så du up-
wäfnar i böfarnas dröm.

Den

I.

På lifwets mödosamma stråt, Hur' många suckar måste jutas, Wårt lif begynner sig med gråt, Och ofta nog med tårar slutas; Bestämda målet är en graf, Och sista prakten syra Bråder: Men när jag tar min Wandrings staf, Gutår I redan döde Fäder.

2. Jag aldrig nånsin hindra sökt, De trängande wid årans trappa, Och ännu aldrig ryggen krökt, Om ej at i min flaska tappa, En ledig afton wid mitt krus, Jag önskar alla wåra höga, Och om jag faller af mitt rus, Så skadar fallet mig dock föga.

3. Et utdrag utaf min Moral, Jag wil den Lärda werlden skänka, Med känsla utaf mina qwal, Jag går at dem i glaset dränka; Med hjerta utan något swek, Och utan förbehåll förtrolig, Jag anser lifwet för en lek, och är bland glada wänner rolig.

4. Försök at följa denna Lag, Du som på dina öden klandrar, Förkortad blir din långa dag, Du som förföljd af griller wandrar: Gör alla rätt, den usla godt, Och war beständig mot din flicka, Så har du lugnet på din lott, Och då kan du med glädje dricka.

* * * Den

Den Femte:

Nåtnu af mina bloommings-bar, Ej många återstå. Och ingen Stråre jag har, Och ingen id jag så.

2. Hwar Söndag flåt'r jag mig så gann, Och from i Kyrkan går, Ser flåt wid båren man, Min Gåtman ber ej flåt.

3. Ej hwarken fåhner eller bygd, Blott penga ge behag, En flicka uan ålåb och frygd, Ger all min ro de jag.

9. Mog ådt det arma barn ånnu Gör olg i tyhher an, At ej så fitta up som Gru, Kanske det en Gyran.

10. Men ad på åina gamla bar, Måt hunden ståtina wil, At ej ha bråb, ej ha förlmar Och gåda en berill.

* * * Den

Den Sexte:

Om munra läje fånt dig neber, Och bråli en flund wid detta bord, At hetga nåra wåra ord Gil Gåd! lof ock Gineres heber; Gjut dig ur molnet af den rå, Som wåyer up från wåra bryder; Och blanda dina gåba nyder J Gfalbens ima fårfåt.

2. Gran glaferts bråbbar foran rymmer; som Uggfan fåre för Golens ljus, Och med et lagom aftonrus Man bråner nåfta bags betymmer; Ja, Bråbber för wåt egen Ful, Ett ej nåm fin wåner fpara; Ej wil man allt lydtig wara, Ej åt bör man wara ful.

3. Bland alla Wertlens Religioner, Et Mahomets den fåmfa wift: Ej nåt man bruf,

---

Den Tredje:

Om mundra läje fånt dig neber, Och bråli en flund wid detta bord, At hetga nåra wåra ord Gil Gåd! lof ock Gineres heber; Gjut dig ur molnet af den rå, Som wåyer up från wåra bryder; Och blanda dina gåba nyder J Gfalbens ima fårfåt.

2. Gran glaferts bråbbar foran rymmer; som Uggfan fåre för Golens ljus, Och med et lagom aftonrus Man bråner nåfta bags betymmer; Ja, Bråbber för wåt egen Ful, Ett ej nåm fin wåner fpara; Ej wil man allt lydtig wara, Ej åt bör man wara ful.

3. Bland alla Wertlens Religioner, Et Mahomets den fåmfa wift: Ej nåt man bruf,

Den Sjette:

I stillhet gömd för ödets nycker, Jag lefwer afwundswärda dar; Jag ingen Owäns hot förfar, Och ingen mägtig mig förtrycker; Jag hwilar altid när jag tycker; Och dricker gärna när jag har.

2. Mig ingen hemlig åtrå bränner, At si min åra wida spord; Min boning är för nöjet giord, Som wägen noga til mig kännet; Et muntert skämt och glada wänner, är yppigheten wid mitt bord.

3. At hwad den wises önskan äger, Af Himlen mig förunnat är: Jag innom mig et witne bär, Som alla skatter öfwerwäger. Min säng är fridsens ljufwa läger, Och kärleken mitt sällskap där.

4. Så sällt och nöjdt min tid förswinner, Bekymret mig ej nalkas tör: Jag menn'skors fel med ömkan hör, Med glädje deras dygder finner: Och fridsamt til det målet hinner, Som lasten blott förfärad gör.

Den